

Bayo daarentegen liet een schrill en snerpande krijs horen en stapte in een hard tempo door, weg van de lijken en de mensen die eronder lagen, verder over de weg. 'Wat nu?'

'Rondvragen,' was hun gezamenlijke idee. Ze vroegen rond bij het kerkje, de hutjes en de boerderijen om het fort heen. Zo leerden ze beetje bij beetje dat dit inderdaad de landerijen, of de heerlijkheid, waren van de heren van Avermout. Ze leerden dat deze heren, het zou weer eens niet, nauwelijks bezoek ontvingen en dat ze er tijdens de winter vaak op uit waren. Maar waarom, dat wisten de mensen niet.

Van een boerderij kregen ze een glas melk en een hompje kaas op dik bruin brood. In het kleine, kale kerkje mochten de twee kinderen en het paard (in een stal) even schuilen voor de sneeuw.

Aan het hoofd van de kerk keek Ayan naar het tafereel wat in glas-in-lood stond geverfd. Een grote man met een berenvel en bijlen die een gehoornde demon, gewapend met een drietand en een zweep, aan het bevechten was. Het leek simpel, vroom, maar wel mooi. Misschien omdat het zo gebrekig was had het zo'n aantrekkingskracht.

'Dat zijn Gröln en Görne,' vertelde de priester. 'Twee broers en twee goden.' Hij wees onderaan het tafereel waar een vrouw gehuld lag in een hertenvel, met lang rood haar en een boog van dorens. 'Dat is hun zuster Garna. Als jullie willen, zal ik jullie een verhaal vertellen over—'

'Kun je ons niet 'n verhaal vertellen over die twee heren? Die twee die in dat slot wonen?' onderbrak Vuraria. De priester keek ietwat beledigd, maar pakte zichzelf weer op.

Ayan had zijn aandacht nog op de glazen tekening aan de muur gericht. Hij keek eventjes bokkig naar Vuraria voordat hij weer terug begon te staren naar de drie goden in het glas.

'Vooruit, jonge dame, omdat je het zo aardig vraagt.' Er zat een zeker toontje van spot in de stem van de priester. 'Er gaan vele verhalen de rondte van Avermout, van deze provincie. Ik kan jullie vertellen over het Schild van Lammerten, of van de Dame in het Meer, of van de Mistrivier, of het verhaal van de Kippen en de Magische Vos, of...'

'Ho!' riep Vuraria. "Doe die maar!"

De priester keek stil naar haar, wachtend op dat ze nog iets anders zou zeggen. Ayan, die wegkeek van het glas-in-loodraam, voegde er een voorzichtige 'Alsjeblieft...' aan toe.

Toen moest de priester even lachen.

‘Jullie zijn merkwaardige kinders. Vooruit, ga zitten.’

En toen Vuraria en Ayan op de bankjes waren gaan zitten begon de priester te vertellen. Ondanks dat met dit koude weer de meesten thuisbleven, kwamen er toch een paar opdagen. De enkele kerkklok die dit dorp had luidde boven hun hoofden en een klein dozijntje mensen kwam dicht bij elkaar zitten om te luisteren naar de priester.

‘Ah, kijk nou wat er is gebeurd... Ik was helemaal de tijd vergeten. Maar ach, daar maken we het beste van; Ik vertel het heilige verhaal van de Kippen en de Magische Vos, als jullie het horen willen.’

Korte knikjes en klein gebrom van “ja” gingen door de koude kerk. De deur klapte dicht, maar veel deed het niet om de plek op te warmen. Vuraria ging maar dicht tegen Ayan aan zitten, die de trollenvacht over hen beiden heen deed.

De priester vertelde dat er op een dag een vos was die de kippen van een boer wilde stelen, om op te eten. Maar de boer had de kippen verteld hoe een vos eruitzag, dus als de kippen de vos in het oog kregen sloegen ze op de vlucht, hun hok in, waar de vos ze niet kon grijpen.

De vos ging daarom hulp halen van de monsters die in het bos woonden. Met behulp van hun magische rituelen slaagden ze erin de vos van vorm te laten veranderen, zodat hij op een kip leek. Eenmaal teruggekomen bij de het kippenhok hadden de kippen niets door. De vos dacht nú zijn slag te slaan. Maar hij veranderde maar niet terug. En in plaats van de kippen op te peuzelen bleef hij ze maar pikken, tot het grote chagrijn van de kippen, die beklag gingen doen bij de boer. De vos, in vorm van een kip, eindigde ellendig in een kokende pan, als het soepje van de boer... een soepje dat verdraaid veel naar vos smaakte.

Toen het verhaal was afgelopen stonden de mensen op om te gaan klappen. Maar Vuraria bleef zitten, zelfs al ging Ayan staan. Ze staarde met grote ogen naar de priester terwijl de woorden van het verhaal in haar oren bleven rinkelen.

‘Als wij nou eens...’ Nog voor de ceremonie eindigde beende Vuraria al naar buiten, met Ayan achter haar aan, onder het mom van “een plasje doen”. Maar Vuraria had andere ideeën.

‘Luister...’

‘Ik ga niet als een kip vermomd ’t kasteel in,’ onderbrak Ayan haar, tot hij doorhad hoe vreemd dat klonk. Toen lachte hij even. De sneeuwval was al geminderd.

De twinkel in Vuraria's ogen dimde even, denkend aan te veel tegelijk. 'Nee, maar, mijn plan was... we—' Ze zuchtte en wreef Bayo over de neus, die veilig en wel op stal stond met de andere paarden in het dorp. Ze zaten wat te roddelen in paardentaal, die ze niet verstonden, dus het klonk meer als gesnuif en gehinnik.

'Nee, wacht maar... Je ziet vanzelf wel als we dat kasteel binnen zijn.'

Ze leidden Bayo weer naar buiten, met Vuraria op het zadel en Ayan lopend met de leidsels. Eerst wilde Bayo niet lopen, dus moest hij het maar zó doen. Samen ploeterden ze over de dikke laag sneeuw op de weg, waar hier en daar andere diepe voetstappen doorheen waren geplant.

Ze stonden stil een eind voor het kasteel. Het had geen gracht, zoals dat van Phantasia-stad, maar het was alsnog gebouwd op een hoge heuvel, om te speuren voor vijandige legers, monsters, gajes en ander gespuis.

Deze provincie was sinds mensheugenis geteisterd door veldslagen en landje-gepik.

Hier leunde Vuraria even naar voren. Opnieuw zei ze: *'Ik heb een idee!'* en probeerde met haar benen Bayo naar rechts te leiden, van de weg af en om de heuvel heen.

'Zou je me eerst het idee kunnen vertellen?' vroeg Ayan, nu ietsje méér geïrriteerd. Vuraria zuchtte en keek om zich heen. Er was geen vlo te bekennen voorbij het dorp.

'Gelukkig.' Vuraria grijnsde haar tanden bloot en met zijn drieën ploeterden ze door de onbegane sneeuw om het kasteel heen.

Aan de andere kant van de heuvel vonden ze een beekje wat nog niet was bevroren. Bayo maakte hier gretig gebruik van. Terwijl Vuraria met *'hu'* en *'ho'* probeerde hem verder te laten lopen keek Ayan naar de verte.

'Dat warme water komt van daarboven.' Hij wees op een pijp van baksteen, wat langs de achterste muur naar beneden kwam. Vuraria keek er vreemd naar. 'Da's de keuken. Dat betekent dat er wél mensen thuis zijn...' bromde ze.

Verder vond Ayan, naast de plek waar het warme water de grond raakte een open gleuf in de muur, onderaan, met tralies ertussen.

'De bak,' lachte Vuraria grillig. Maar Ayan begon te denken. Hij probeerde één van de tralies kapot te trekken maar met de kou gaven ze niet mee.

'Niet nodig.' Vuraria wreef Bayo over zijn manen terwijl ze naar de tralies keek. Zij maakte zich geen zorgen. 'We gaan gewoon naar binnen, doen d'r 'n handtekening op en we gaan weer. Gratis geld!'